

ственната смърть Борисова. И на българския престолъ тогазъ минж законныйтъ наслѣдникъ на Асѣнѣвцы —

§ 42. Іоаниъ II Асѣнь (1217—1241).

Въ първата половина на XIII вѣкъ подновеното българско царство са възвыси до една голѣма степенъ до каквато по-преди само единъ пѣтъ бѣ достигнало. Сынътъ Старого Асѣня, Іоанъ II Асѣнь, като отиваше по пѣтя на баща си и на чича си, увеличи тѣхното достояніе извѣнъ, усили и го прослави извѣтрѣ, тѣй щото въ негово време българското царство съ почтеніе са споменуваше отъ околнѣтъ народы. — Иванъ II отвори бой съ Тодора Епирскаго, който въ времето на Латинското господуванье въ Ц-градъ можѣ да съедини Епиръ, Южна Македонія и Западна Тракія и са провъзгласи за царь. Въ 1230 година Иванъ II го разби около *Клоконица*, привзе му сичкѣтъ земи и ги подчини на своята държава. Съ тѣзи побѣда бългр. царь зѣ Адриано-поль, Димотика, цѣла Западна Тракія, Южна Македонія, Албанія и часть отъ Тессалія, която са наричаше *Magna Blahia* или *Thessalia montana*.

Латинцытъ, като гледахъ на голѣмото могъщество Іоаннъ - Асѣново, зехъ да са боѣтъ отъ него и побързахъ да са даджтъ на негово покровителство. Въ 1228 год., умрѣ имъ Императорътъ Робертъ, комуто трѣбаше да наслѣди братъ му Балдуинъ II. А защото той бѣше само 11-годишенъ по първытъ бароны и рыцари са обѣрихъхъ къмъ Іоанна-Асѣня съ предложеніе той да земе въ рѣцѣтъ си правленіето на Византійската имперія, дорде порасте малкыйтъ императоръ, когото тѣ желаяхъ да оженихъ за младата българска княгиня. Іоанъ Асѣнь съ радость склони на туй предложеніе, което му даваше възможность да прекъсне твърдѣ лесно ла-